

Illustreret Familienblad.

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 45.

Illustreret Familienblad
abtommer hver Uge og koster 1 Dollar
pr. Aar, ufravigelig i Forstak

Den 11te November 1893.

Illustreret Familienblad
etsværes af E. Bullsbørg.
Decorah, Iowa.

11te Uarg.

Biskop F. W. Hvoslef.

Det er af Landets næstældste Biskop vi idag bringer vore Læsere et Billede, og vi vil til dette knytte en Udigt over hans Liv, som frembyder flere interessante Ting, hvilke vi forøvrigt paa Grund af Bladets maa fremstille noget knapt.

Fredrik Waldemar Hvoslef er født i Kristiania 17de Marts 1825. Hans Fader, Jens Hvoslef, der dengang var Departementsmand, blev Aaret efter Hvoslefs Fødsel udnævnt til Sorensskriver i nordre Karlsberg og tog Bopæl i Holmestrand, hvor han døde allerede i 1830. Hvoslefs Moder, Elifabet Christine født Mejlender, blev imidlertid boende i Holmestrand, og her fik da Hvoslef sin første Undervisning, først af en privat Lærerinde, senere paa den dengang i vide Kredse saa anseede tordenstjoldste Borger-skole, hvor han blev gaende, indtil han som 14 Aars Gut maatte rejse tilhøjs. Han havde dog haft større Lyst til at fortsætte med at læse, men Moderen havde kun sin knappe Pension at leve af, saa der var ingen anden Raad, end at Hvoslef maatte forlade Bogen og tage sig til et eller andet kropsligt Arbejde, og da valgte han at gaa tilhøjs; thi ældre Venner priste denne Levevej for ham, og selv sværmede han ikke lidet for det kjække Liv paa „Kjøbmands-skibet i den farefulde Bedrift.“

Det lod ogsaa til, at han for altid skulde blive Sømand, og at han strævede for at vinde frem paa denne Bane, som Omstændighederne havde tvunget ham til at slaa ind paa, derom vidner dette, at han underkastede sig begge Styrmandsksamnerne.

Men Herren havde Brug for ham andetsteds, og han slog ham derfor med en Kortsynthed, som var ham til Gæne som Sømand; og samtidig lod Herren ogsaa Lysten til de boglige Studier atter vaagne hos ham med fornøjet Styrke, ligesom han lod en Slægtning af Hvoslef tilhøje denne sin Hjælp, og henvend 19 Aar gammel begyndte saa Hvoslef paany at læse. Han underkastede sig derpaa Eksamen artium 1845, Eksamen philosophicum 46 og den theologiske Embedsksamens theoretiske Del 6te Juni 1850, den praktiske Del 14de Septbr. 1851, samtlige med Karakteren laudabilis. I sin Studietid havde han dels givet private Informationer, dels var han et Aars Tid Lærer ved Borger-skolen i Holmestrand, og som Kandidat var han Huslærer paa Allern ved Kristiania. Samtidig med, at han forberedte sig til Practicum, tog han Undervisning i Finske (Lappisk) hos Præsten Stockfleth; thi han tænkte at gaa til Finmarken som Præst for Finnerne. Da Kautokeino ved kongl. Resol. af 30te Januar 1851 (jfr. Storth. Besl. 23de Juni i. A.) var blevet eget Sogn, søgte Hvoslef det og udnævntes dertil 20de Novbr. i. A., og i Januar

Maaned det følgende Aar drog han opover til Tromsø, inden hvilket Stift han saa skulde komme til at virke i henved et fjerdedels Aarhundrede.

Efterat han Onsdag den 24de Marts var bleven ordineret i Tromsø Kirke af Biskop Juell, rejste han straks afsted til Kautokeino over Lyngen og Karasando og naaede frem Onsdag før Paaske, 7de April, til Kautokeino, hvor Stockfleth ventede ham og indsatte ham som Menighedens Præst anden Paaske-dag. Herom skriver Stockfleth i sin Dagbog følgende: „Anden Paaske-dag indsatte jeg Hvoslef, hvorefter han samme Dag holdt sin Tiltrædelsesprædiken paa Finske, som den hele Menighed erklærede at have for-taaet Ord til andet.“

Hvordan var vel den Menigheds Tilstand, i hvilken Hvoslef begyndte sin præstelige Virksomhed? Ja, herom kunde der skrives meget; vi skal forsøge at gjøre det kort.

Det var i 1847, at 6 Mænd med Frøken Læstadius, Datter af den bekjendte Præst i den ieneste Statskirke, Bælfelsesprædikanten Lars Levi Læstadius, i Spidsen kom over til Kautokeino. De udmalte

Helvedes Rædsler og fordrede Syndserkjendelse, og de kunde se, om Gjenfødselen var skeet, ved Rullen med Djæne og Skiften af Ansigtssfarver. Gjenfødselens Indtræden skulde kendes paa Afslæggelsen af ydre Synder og Erklæring om at være gjenfødt, en Erklæring, som maatte indeholde Angivelse af Gjenfødselens Djævl, og hvorledes den var gaaet for sig. Den Gjenfødte maatte have følt sig i Helvedes Baande og saa seet Jesus eller en Engel lede sig til Himmelen og have faaet Forsikring om Syndernes Forladelse. De Gjenfødte skulde ud for at lede andre til Kristus, og her fik de en Slags Afsty for alt legemligt Arbejde. Læsning af Bibelen var unyttig for de Uomvendte; de Gjenfødte skulde læse den for af Ordet at hente Oplysning. Alt i Bibelen tolkedes ved Lignelser. Sorgen over Synden gav sig Udtryk i Stønnen — „andliga Snaaktingar“ — Glæden i Hoppen og Springen; deres Løsen var Land, og Ytringer som: „Jeg er opstanden uden Kjød“ o. l. var ikke sjeldne; heller ikke saadanne som: „Jeg er Kristus“ o. l. iført hans Kæfverdighed. Det var

Synd at have sit Hus ordentlig; et Smil om Søndagen var Synd; man maatte om Søndagen ikke spise Mad, som man brugte Kniv til. Bærnedaa-ben forkastedes. De Mandelige behøvede ikke Altrens Sacramente; de kunde gjøre, hvad de vilde, for de dreves af Aanden til enhver Gjerning; Skatter og Afgifter skulde ikke betales, Præst og Dyrighed var Djævl. De Mandelige skulde regjere og have alt i Fællesskab. Uædelighed var ikke Synd for de Mandelige, de dreves jo af Aanden.

Dette er en kort, vi indrømmer ufuldstændig, Skildring af den Bælfelse, hvis Arnested var Kautokeino, men som udbredte sig over flere Præstegjæld deroppe. Stockfleth blev sendt til Kautokeino, og han udrettede meget godt, om han end ikke fuldstændig opnaaede at lede Bevægelsen ind i sunde Spor.

I „Tromsø-Tidende“ for 28de Januar 52 hedder det: Kautokeino er Centret for Galstaben, og naar det lykkes at standse og udrydde det der, vilde Ordet vel lettere overvindes paa de andre Kanter. Det maa ogsaa er-tjendes, at Forholdene indeholder en stærk Opfordring for Kirkens Foresatte til at optræde paa Stedet og forsøge alt, hvad han ved Aandens Magt kan udrette. For otte Dage siden tiltraadte han (Biskop Juell) ogsaa Rejsten. Dog er det at forudsige, ligesom Hr. Biskopen ogsaa rejste med den Tank, at Bevægelsen for nærværende er for stærk til, at der nu kan ventes nogen Sandhedens Sejr over Bildfarelsen, og at den muligst kraftige Bistand, som hdes den enjont kjæmpende Stockfleth for Djævlens stærkt rustede Magter.“

Den 9de Febr. naaede Biskopen derop, og Septuagesimaføndag, 15de Febr., prædikede han over Johs. 1, 22. „Han gjenemgik her Hovedpunkterne i Finnernes bildfarende Lærdomme

F. W. Hvoslef

og gjendrev dem med Skriftens Vidnesbyrd." Og saa Fastelavnspjondag prædikede han. Biskopen antog, at Bevægelsen i dens vildfarende Retning var knækket, hvortil „Tromsø-Tidende“ bemærker, at det vilde i Sandhed være mærkeligt og et vidunderligt Syn, om ikke Ondet endnu vilde vedblive at spøge i manges Hjerner, og Redaktionen fik Ret.

Det var til denne Menighed, Hvoslef var kaldet. Der havde været en saare bevæget, ja urolig Tid; men ved hans Ankomst var der ligejens et lidet Pust af Ro; men denne Ro varede ikke længe. Finerne drager jo fra Fjeldet om Sommeren og vender først tilbage paa Høstfanten, og da de om Høsten var komne sig op igjen, begyndte Uroen paany, og den kulminerede med det rædselsfulde Optrin Mandag den 1ste November 52, da 2 Mand blev dræbte og Præsten banket saa, at ogsaa han næsten havde sat Livet til; men heldigvis kom der Folk og hjalp ham, saa han blev frelst; thi hans Arbejdsdag i Guds Menighed skulde vare længere.

Der skulde ualmindelig Klogskab og Dygtighed til at staa som Sjælesørger i denne Menighed, og herlig udruftet til i enhver Henseende at kunne udfylde sin Plads fik Hvoslef med sin utrættelige Iver Naade til at føre de fanatiske Finer til et sundt Liv i Gud.

Som Sognepræst i Rautokeino havde han i Oktbr. 54 den tunge Pligt at ledsage en af de for Mordet i 52 dødsdømte Finer til Skafottet.

Efter at have virket i Rautokeino i ca. 5 Aar blev han 7de Maj 57 udnævnt til Bestyrer og Forstrelser ved Skolelærerseminariet i Tromsø. Den begavede Mand, der altid var rede til at hjælpe sine Elever med Raad og Trost, fik ved sin klare og grundige Undervisning og ved sit varme, kristelige Hjertelag stor Indflydelse paa Seminaristerne og vandt deres hele tillidsfulde Kjærlighed. — Den bevægede Tid i aandelig Henseende, der overgik Tromsø just i denne Tid, manede enhver Kristi Stridsmand til alvorsfuld Kamp mod de separatistiske Tendenser, og som en kraftig Herrens Stridsmand stod Biskop Gieslesen der, medens Hvoslef, skjønt Seminarbestyrer, stillede sig ved hans Side, og hans kraftige Prædikener var mangen vaklende Sjæl til Opvejning.

I 1861, den 16de Febr., blev Hvoslef udnævnt til Stiftsprovst og Sognepræst i Tromsø. Han forlod Lærergjerningen, der var bleven ham kjær, for at ofre alle sine Kræfter som Sjælesørger og „i Jesu Tro og Aandens Kraft gjorde han sin kirkelige Tjenergerning, som derfor kjendelig har været til megen Belsignelse, og Herren skulde sandelig vedkjende sig ham og storligen velsigne hans Arbejde i Herrens Navn for Kristkirkens Udbredelse og Befæstelse,“ nemlig ved „at stille ham i forreste Række af dens Tjenerne.“

Han blev nemlig 20de Juni 1868 udnævnt til Biskop over Tromsø Stift og blev 13de Septbr. næstefter indviet til sit hellige Embede af Hs. Hoiærv. Biskop Følkestad under Biskop Urups Synodsforfald. Biskop Følkestad tog som Udgangspunkt for sin Ordinationstale Matth. 12, 30, medens Biskop Hvoslef prædikede over Dagens Evangelium (14 Søndag efter Tref.) og udviklede, hvor daarlige det er at glemme Guds Belgjæringer, og hvor velsignet det er at ihukomme dem. Han viste, at Livet, hvorledes det end ser ud, dog er en Række af guddommelige Belgjæringer for den, som vil give Agt derpaa, og at den, som har seet baade Sorger og Ulykker, dog vil være rig, naar han har lært med den ene Spedalske at takke Gud.

Som Biskop i Tromsø ivrede han meget for Skolevæsenets Opkomst og lod paa sine Bisittatser Børnene aflægge Prøve ogsaa i de verdslige Fag.

Imidlertid tillod hans Helbredstilstand ham ikke at virke stort længere oppe i det høje Norden. Den stemme Mørketid drev Sønnen bort fra ham, saa han nu begyndte at tænke paa at komme sydover til blidere Egne. Da Lier Sognefald var bleven ledigt, meldte han sig som Ansøger hertil og udnævntes 18de Febr. 1876.

Den 9de Juli tog han Farvel med Tromsø Menighed og 13de s. M. rejste han sydover. Den Naade, hvorpaa han fra Præsters, Læreres og Menighedens Side sagdes et Farvel, var ligejaa gribeende som smuk og vidner kraftig om, hvor kjær den bortdragende Biskop var det hele Stift. Der overrastes ham ved Afreisen flere Præsenter fra Præster og Menigheder, fra Lærere og fra Tromsø Bys Borgere.

I Lier var han ca. 5 Aar; thi atter skulde der udgaa Kald til ham at overtage en Biskops Gjer-

ning. Da Biskop Birkeland havde søgt og erholdt Afsted, henlede des Opmærksomheden bl. a. paa Hvoslef, der ogsaa erholdt de fleste Stemmer og blev 23de April 1881 fra 1ste Oktbr. s. M. at regne udnævnt til Biskop over Bergens Stift, og som saadan virker han endnu.

Det er iaar 25 Aar siden der udgik Kaldelse til ham at blive Biskop; maatte han endnu i mange Aar forundes Kraft og Hilsen til at virke i vor Kirke!

Hvoslef har været Medlem af forskjellige Kommissioner, saaledes to til Afgivelse af Forslag om en bedre Ordning af Fjeldfinernes Forhold, først de norske i 1857 og senere de svenske i 66, hvortil der var forordnet en forenet norsk-svensk Kommission. I 1879 var han Medlem af den kgl. Disenterlovs-kommission.

Den 3die Maj 1870 blev han Ridder og 21de Jan. 90 Kommandør 1 Kl. St. D. D. „for fortjenstfuld Embedsvirksomhed.“

19de Jan. 1852 blev han gift med Alette Kathrine s. Frost. De har havt 9 Børn; et af disse døde som en Følge af hin ontalte Opstand i Rautokeino.

P. V. S.

Solveig.

af
Annette Ihle.

(Eftertryk forbydes.)

(Fort.)

interen gif over al Forventning for Solveig. Efterhaanden begyndte hendes elastiske Sind igjen at komme i Ligevægt, og skjønt hun nok baade tidt og ofte længedes efter Trykke, havde hun dog nu faaet saa mange Ting at interessere sig for, at det for en stor Del optog hendes Tid og Tanker.

Hun tog Undervisning baade i Sprog og Musik, og saa vilde Moderen gjerne have hende med i Kjøkkenet, forat hun kunde gaa tilhaande og lære Madlavning, iær da den finere.

Foreldrene var blevene saa mærkelig forandret mod hende nu, saa Hjemmet var blevet akkurat som et andet.

Hun fik gaa og komme, som hun vilde, uden for saavidt, at de aldrig syntes om, at hun skulde have noget Samkvem med dem i Birkely; skjønt de var nok saa trygge nu, da Gunhild havde taget Sagen i sin Haand og indstaaet for, at hendes Søn nok holdt, hvad han ansaa for at være sin Pligt.

De havde en sikker Tillid til Gunhild, for hun havde vist, at hun var at stole paa.

Solveig begyndte at føle sig som en vigtig Person nu, hun fik mere og mere Smag paa dette Danneliv. Efterhaanden lagde hun, umærkelig for sig selv, Barnet og det funde Frihustliv paa Hylden og ofrede heller Fristunderne til Romanlæsning.

Harald var ikke saa fjelden Gæst paa Lier denne Vinter.

Det var jo saa ensomt for ham i Hjemmet, og det var saa naturligt, at han tyede til dem, sine nærmeste Naboer, mente Foreldrene, naar de talte med Datteren herom, men i sit stille Sind gledede de sig højlig over den Vending, Sagen havde taget.

Datteren stemte fuldt overens med Foreldrene heri, det maatte være svært ensomt for ham bare med gamle Marit og denne kantede Agronom til Selskab.

Hun havde aldrig før fundet Harald saa takkelig og hyggelig, og hun kvitnede ordentlig op, naar han kom, for da blev det saa festligt i Huset, og han var saa gemytlig at passiare med baade om det ene og andet, som Foreldrene ikke interesserede sig for.

Harald, som havde en vakker, fyldig Stemme, likte godt at have Solveig til at akkompagnere sig; stundom kunde de ogsaa synge sammen, og da sad de lyttende Foreldre som i den lyvende Himmel.

Ellers holdt Harald sig mest i Hjemmet efter Faderens Død.

Folk i Bygden begyndte at tale om, at den unge Sandberg var bleven ganske forandret, ja, der fortaltes endog, at man havde seet ham sidde i dybe Tanker bojet over Bibelen.

Solveig fandt ogsaa, at han var bleven mærkelig forandret, og da han aldrig hentydede til sit Brev eller sine sømme Følelser for hende, blev hun mere og mere ligefrem og venlig i sit Brev mod ham.

Men Harald selv fandt, at hele Verden var bleven ligejens helt forandret, saa lys og skøn og tiltalende, og naar han sad alene der i Hjemmet, var det, som om hele Huset fyldtes med lyse Fremtidsbilleder.

Saaledes gif Vinteren hurtigt hen. Majmaaned kom med Lovspræt og Fuglesang.

Paa Lier begyndte man med travle, storartede Forberedelser til Sommergæsternes Modtagelse.

Et ualmindeligt stort Antal Gæster havde meldt sig, og baade Svendsen og Frue gif omkring i Perlehumør, medens Lokalerne blev udvidede og nye Anlæg traadte frem hist og her paa Ejendommen.

Suaart stod Naturen herlig smykket med det yppigste Løvværk, medens Fuglestærerne sang sin Sommerfryd i Skov og Mark.

Paa Lier var et myldrende Liv af lykkelige Menesker, som fra det raskløse, anstrængende Dyliv her havde en lang, herlig Ferietid liggende foran sig.

For Husmoderen selv var just ikke denne travle Sommertid den behageligste; thi jveddrøppende for hun omkring, uden Skaansel udjat for den hede Komfurvarme og de brændende Solstraaler.

Men saa var der hver Høst en vakker Sum at lægge paa Ristebunden efter Anstrængelsen, og saa havde hun den Glæde, at Herstaberne var tilfredse, raste hendes Mod og trivedes godt i de vakre, sunde Omgivelser.

Dertil havde hun nu ogsaa den Tilfredsstillelse at kunne se sin egen smukke Datter mellem alle disse fornemme, livsglade unge Menesker, i hvis fine Selskab hun kunde lære at føre sig mere sikkert og tilige saa mere og mere Smag paa det Liv, som Rigdom og Dannelsen fører med sig.

Og medens hun selv sled og stred som ingen anden paa Gaarden, fik Solveig nyde Frihedens Sødme og gaa pynet og feststemt som de øvrige unge Damer, blot med et finere, Haandarbejde i ledige Stunder.

Men det blev ikke saa megen Tid til Stillefiddet.

De unge Menesker var svært oplagte til at møde sig, og i saa Henseende var de aldrig forlegne for Tidsfordriv.

Der var en fortræffelig Kroketsplads, et prægtigt Billardspil og en god Keglebane, og Dagen lang hørtes imaa skarpe Kølleslag og Rullen af Kugler.

Paa én Vis var Solveig ogsaa optaget; Moderen præsenterede hende som Viceværtinde, som den, der skulde sørge for, „at enhver havde det godt og hyggeligt,“ og til hvem man kunde udtale sine Ønsker i et og alt, som saa inden Huset Kækkvidde at kunne hde.

Saa løb Solveig som en kjærlig, tjenstvillig Mand omkring mellem de ældre Damer og Herrer og viste dem alle utallige Tjenester med sine unge villige Hænder, og ved sin bekedne, barnlige Fremtræden vandt hun alles Hjærter for sig, saa endog de gamle Herrer tog op igjen Bestemoderens Kjælenavn og begyndte at kalde hende sin oplivende Solstraale.

Ligeledes var hun en kjær Veninde for den allerhyngste Generation.

Deroppe i Granstoven mellem den dustende Lyng, hvor de allerhøjest opholdt sig, hjalp hun til at bygge Huse og besætte Fjøs og Stald med Gran og Furufogler.

Og sli en Mester, som hun var til at pynne Duffer og lege Bryllup!

Men uengetelig fandt hun det selv behageligt at være sammen med sine jevnaldrende, som især udøvede en besynderlig Tiltrækning paa hende, efterat den unge Doktor Sten var ankommen med Moder og Søster.

Hun turde ikke engang tilstaa det for sig selv, at det var saa, hun forsøgte idelig at holde Tanken paa ham fra sig i Bevidstheden om, hvad hun skulde Trykke; ham vilde hun dog være tro, trods alt, som stillede sig i Vejen herfor.

Men saa begyndte dette at besvare hende, at hans Foreldre dog i Grunden var saa aldeles Hverdagsmenesker og han selv i Snekerlære.

Kunde han da ikke studeret eller slikt noget. Hun rødmede næsten ved bare Tanken paa Muligheden af at skulle fremstille sin Forlovede som Snekterlærling for dette fornemme, aristokratiske Selskab.

Men saa stod Trygves Billede for hende saa adelt og godt, hans mandige, dannede Fremtræden, og saa skammede hun sig over sine egne Tanker.

Der blev gjort svare Krus for den unge, belevede Doktor, og hans Ros var paa alles Læber.

Blandt de unge Damer var det, som om Fornøjelsen var borte, ja snart Doktoren fordustedes, og Solveig lærte snart at forstaa, i hvis Selskab han var lettest at holde fast.

Den unge Pige med et Sind saa modtageligt for Indtryk og blødt og højeligt som Voks, fandt det Liv, hun nu førte, saa skjønt og behageligt, og alt mere hengav hun sig til de Følelser, som strømmede ind over hende, saa hun til sidst kom ind i en Fortrylsheds Magt, som hun manglede Karakterstyrke til at rive sig ud af, medens den gode, trofaste Trygves Billede efterhaanden bleggede mere og mere.

Efterat Sten var ankommen, blev ogsaa Haralds Besøg hyppigere, og tidt og ofte afslagde Doktoren Kontravisit paa Berg.

Den unge Sandberg stod vel anstreven hos Sommergjæsterne.

Hans vindende Personlighed i Forening med, at han var den rige Mand, vandt ham let Venner, og alle de livlige, glade Mennesker paa Vie vidste paa en saa elskværdig Maade at trække den unge Mand til sig, at ogsaa han snart søgte sig som hjemme i deres Kredse.

Svendsen og Frue satte heller ikke sure Miner op, om han end vidste at indfinde sig dagstødt.

Særlig Tiltrækning udøvede Kroketspladsen paa ham, han var en ivrig Kroketspiller, en stor Røver, forsikrede de unge Damer, som kjæmpede tappert for at holde Stand mod hans idelige Angreb.

Saa plejede han ogsaa der sitreft at finde baade Solveig og Sten.

Skjønt Doktor Sten saa mere og mere dybt og indertigt ind i Solveigs graa Dine, vogtede han sig vel for at lade andre forstaa, hvilken Magt han ejede over hende.

Og Harald forstod mindst af alt, at den Lykke og Tilfredshed, som straalende ud af Solveigs hele Væsen, var et Gjenstrik af Hjertets Fryd i Bevidstheden om at være elsket af den fornemme og aanderige Doktor Sten.

Den unge Sandberg stod i særlig Gunst hos den stive, formelle Oberstinde Sten. Hans noble, bestedne Fremtræden tiltalte hende, hun underholdt sig gjerne med ham, og hun var henrykt over hans smukke, fyldige Sangstemme.

En Formiddag var en Flerhed af Damerne samlet ude paa den rummelige Veranda og nød den svalende Skygge, medens Blikket gled ud over den skønne, frodige, solbelyste Dal.

De Eldre lænede sig velbehagelig tilbage i sine respektive Stole og nød i lange Drag den vederkvægende Fred og Ro, medens derimod de yngre begyndte at blive utaalmodige under Stilhedens Tryk.

Sten og Sandberg kom og sluttede sig til de unge Damer, som netop raadslog om, hvorledes Eftermiddagen skulde tilbringes som bedst.

"Mama, vil Du ikke hjælpe os Unge ud af Forlegenheden og bestemme for os, hvad vi i Eftermiddag skal gribe til for at forkorte Tiden?" udbrød den livlige Frøken Sten.

"Forførte Tiden!" og hun lod Blikket glide hen over alle disse ungdommelige Ansigter med et umiskjendeligt Bræg af Kjedsomhed.

"Skal jeg foreslaa noget for Eder, mine unge Venner, nu vel, saa drage vi i Flok og Følge til Berg — det vil da sige, hvis ikke Hr. Sandberg vil protestere mod et saa selvraadigt Arrangement." sluttede hun smilende og saa venligt spørgende paa ham.

"En stor Vre, Frue" — og han standfede forlegen.

"Nu, Sandberg, ud med Sproget," ivrede de unge Damer.

"Men, som De ved, har Huset desværre ingen Værtinde."

"Na pyt saa, intet andet! Jeg skal med Fornøjelse fungere som Viceværtinde," mente Frøken Sten.

"Nej, Sandberg, den Vre maa Du paa det bestemteste frabede Dig, jeg kjender min Frøken Søsters huslige Dyder."

"Frøken Solveig er Værtinde", kom afgjørende fra Fru Sten.

"Frøken Solveig er Værtinde!" raabte de unge Damer og klappede i Hænderne.

Solveig rødmede dybt og begyndte at protestere herimod, men saa mødtes hun af et opmuntrende Blik fra de bedaaende Dine, som alt mere var blevne en Kettesnor for hendes Sjæren og Liden, og saa standfede hun helt forvirret.

"Vil Du paatage Dig det Hverv, Solveig?" spurgte Harald med en egen Klang i Stemmen.

"Jeg skal gjerne hjælpe saa godt jeg kan", svarede hun rasht uden at møde hans spørgende Blik.

"Udmærket! brilliant!" jublede de unge Piger, og Harald saa heller ikke utilfreds ud.

"Det er bedst, jeg abjenterer mig da, tænker jeg, ellers vil gamle Marit blive gram i Hu", sagde hun og rejste sig for at gaa.

"Intet Traktament, Hr. Sandberg."

"Hvor vil Du hen, Mama! besøge Berg og ikke trakteres; hvor absurd! —" lo Frøken Sten.

"Det var Ret, Frøken, men naar Barslet blir saa kort, faar Selskabet tage, hvad Huset kan byde", sagde den unge Vært ualmindelig livligt.

"Ingen Stegen og Brasen!"

"Men, Mama da!"

"Flødegrød — Flødegrød skal det være og intet mindre —" og den unge Doktor knibede i Fingrene med en politisk Mine til Solveig.

"Indvilget!" kom i enstemmig Ror.

Saa sprang Harald let og fornøjet nedover Trapperne og hvang sig op i Sadelen. Da han, hilsende op til Verandaen, galopperede afsted, viftede de unge Damer med sine Lommeørklæder, medens Stemningen deroppe var livfuld nok.

"En nydelig ung Herre, rigtig en Gentleman!" sagde Fru Sten og fulgte den bortdragende med Lorgnetten for de myjdende Dine.

"Et Præfeksemplar, Mama, og lykkelig den unge Pige, som havner der —" sagde den unge Doktor med et langt, højtideligt Suk og blinkede til Solveig, som sad der saa skjælmst og lykkelig med sin egen, søde Hemmelighed.

"Jo, det maa jeg sige, lille Solveig —" men Solveig sprang pludselig ned, og saa fortsatte Fruen: "og vi er ikke i Tvivl om, hvem der bliver den lykkelige der —"

"Å, om det var mig, Mama!"

"Din lille Døsje, Du har vel Dine at se med —" saa rejste hun sig og sejlede ind gennem Salsdøren.

Da Svendsen og Frue blev underrettet om, at hele Selskabet skulde tilbringe Aftenen paa Berg, og at Solveig skulde fungere som Værtinde, kom der en ualmindelig Fart i dem.

Fruen skar med usigelig Suffisance store Klumper ud af Smørspandet, tog store Portioner Æg og Fløde, stødte og vispede, stegte og brasede og skar rundhaandet store Smagebider til Pigerne, medens Berg med alle sine Herligheder mægtig vælte sig ind over hendes Sind og foregjølede hende lyse Fremtidsbilleder.

Svendsen kommanderede med høj Røst derne paa Gaarden, medens Tjenestegutterne havde det travlt med at vadsse, smøre og pudse de tilsvættede Triller og Karjoler.

Skjønt Vejen ikke netop var lang, maatte man dog baade op og ned ad Vasse for at passere Broen over Elven, og de Eldre skulde da sandelig ikke umage sig med at gaa i denne Solvarmen.

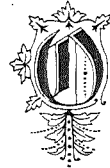
En anden Sag var det med Ungdommen, de kunde løbe Venstien, og den var romantisk nok, især naar de vilde umage sig nedover mod Halvorsens Møllebrug. (Forts.)

Rettelse.

I forrige Nummer staar under Forf. Nemo's Støtte "Mattergalen" henvisning til III. Familieblads Julenummer 1892, istedetfor til Nummeret for 11te Marts d. A.

Tagsten paa Vandring.

af
Benedicte Brynildsen.
(Eftertryk forbydes.)

De og Kristoffer var svært gode Venner. De boede ligeoverfor hinanden. Begge to havde en liden Stue med Kammer og Kjøkken ved Siden. Begge havde de i Sommerens Løb sat op en Skurbygning. Alt var omtrent lig hos dem, alt undtagen det, at Ole havde endel Tagsten tilovers fra sit Skurtag, medens Kristoffer ingen Sten havde, hverken paa eller i Skuret.

Men der var ogsaa en anden Ulighed; Ole havde en Kone, — og det havde Kristoffer ikke.

"Det er saa mye Braak med de Kvindfolkene," sagde han altid.

Hver evig eneste Dag var de sammen, just ikke til Karens ublandede Glæde. Ikke fordi de drak sig fulde — de var jo "totale" begge to — men der var lidt Kvindsyge med i Spillet.

Kristoffer havde ingen Kone, som hun, Karen, kunde snakke med, og de to Mandfolkene havde saa meget Braak for sig, som hun ikke forstod. Hun var rent tilovers, og det var ingen Moro, naar hun havde glædet sig til en rolig Stund med Manden, efterat de hele Dagen havde strævet hver paa sin Kant.

Hun slog vel undertiden paa, at Venstabet kunde indskrænkes lidt nu, da Ole havde giftet sig; men det hjalp ikke. Snarere blev han mere forhippet paa at komme over i Stuen til Kristoffer, naar Karen havde gnaalet paa den Visen.

Misundelse er en forfærdelig styg Følelse, og Karen var misundelig paa Gjenboen. Han tog saa meget af den Tid, Manden skulde ofret paa hende. Hun ønskede næsten, at nogen vilde sætte ond mellem dem; aa ja — en vakker Dag gif det vel overstyr, hun skulde ialfald ikke søge at hindre det.

Og sørgeligt er det, men sandt ogsaa, at hun nu paa alle Maader gjorde sit for at stille Kristoffer i et uheldigt Lys.

Men se om det hjalp! Udrig det gran.

Kristoffer saa nok, at Karen ikke var ham gunstig. Stakkels Mand, han grundede nok paa, hvorledes han skulde formilde hende, baade sent og tidlig var det i hans Tanker. Men en Arbejder har ikke Salonherrens Belevenhed — og uvist er det, om Karen havde taget mod Galanterier.

Det varede ikke saa længe, før hun fik saa aldt Veninder, et svært misbrugt Ord forresten, og disse Veninder havde let for at se, hvor ilde ligt Naboen var.

Ja, da kan Du tro, der blev Liv. Jngenting gaar saa let som Sladderen, og naar nu disse Koner sad sammen ved sin Kaffe, gif Snakketøjet i et væk, og den stakkels Kristoffer fik baade læst og paastrevet.

Giften trængte dybt ind i Karens Hjerte, og skjønt hun med sig selv vidste, at meget af det, hun hørte, maatte være Løgn, saa gjorde det dog sin Virkning.

De gif endog saa vidt, at de fortalte, hvordan Kristoffer for endel Aar siden havde stjaalet fra en Kammerat, men havde baaret sig saa siffigt ad, at man ikke kunde saa noget ind paa ham.

De vogtede sig vel for at berette, hvorledes hans Ukyldighed senere blev bevist, det passede ikke i deres Interesse for Djeblikket.

Karens Tanker blev styggere for hver Dag, undertiden blev hun næsten bange for sig selv.

Det var kommet ud blandt Folk, at Karen var en slikt Sygeplejerste, og da der jo findes Syge overalt baade hos Høje og Lave, Rige og Fattige, saa blev der snart Rist om hende. Iær var det Nattevagten, der var hendes stærke Side. Karen fandt, at det var mageligere at vaage en Nat for samme Betaling, som hun fik for at staa ved Vassebaljer en hel Dag, og saa vaage hun naturligvis.

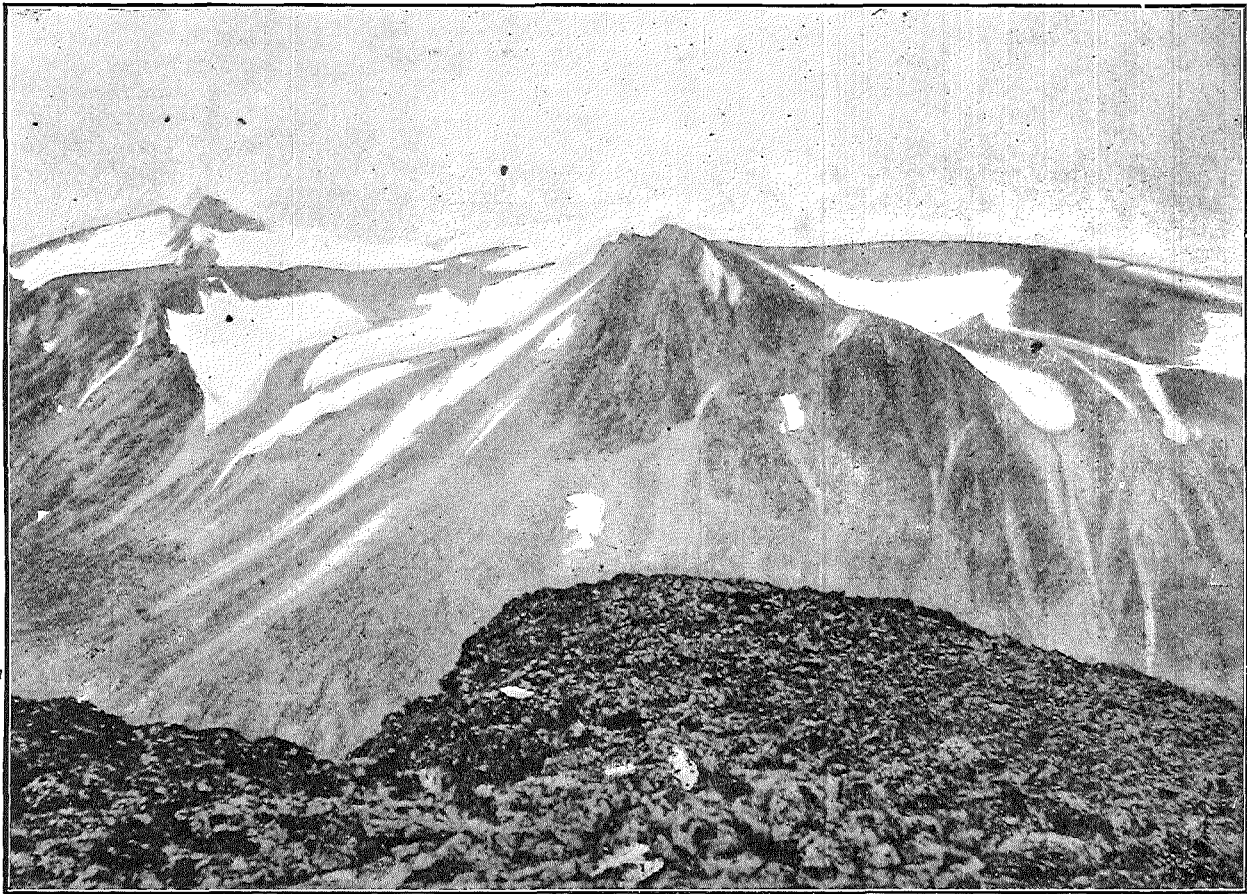
Ole syntes ikke videre om dette, han var bange, hun skulde overanstrenges sig, men han var saa godslig, at han ikke vilde negte hende det, naar hun selv havde Lyst.

En Aften, som Karen var ude, kom Kristoffer hen til Ole. De pratete om noget af hvert, og Skurbygningerne deres kom ogsaa paa Tale.

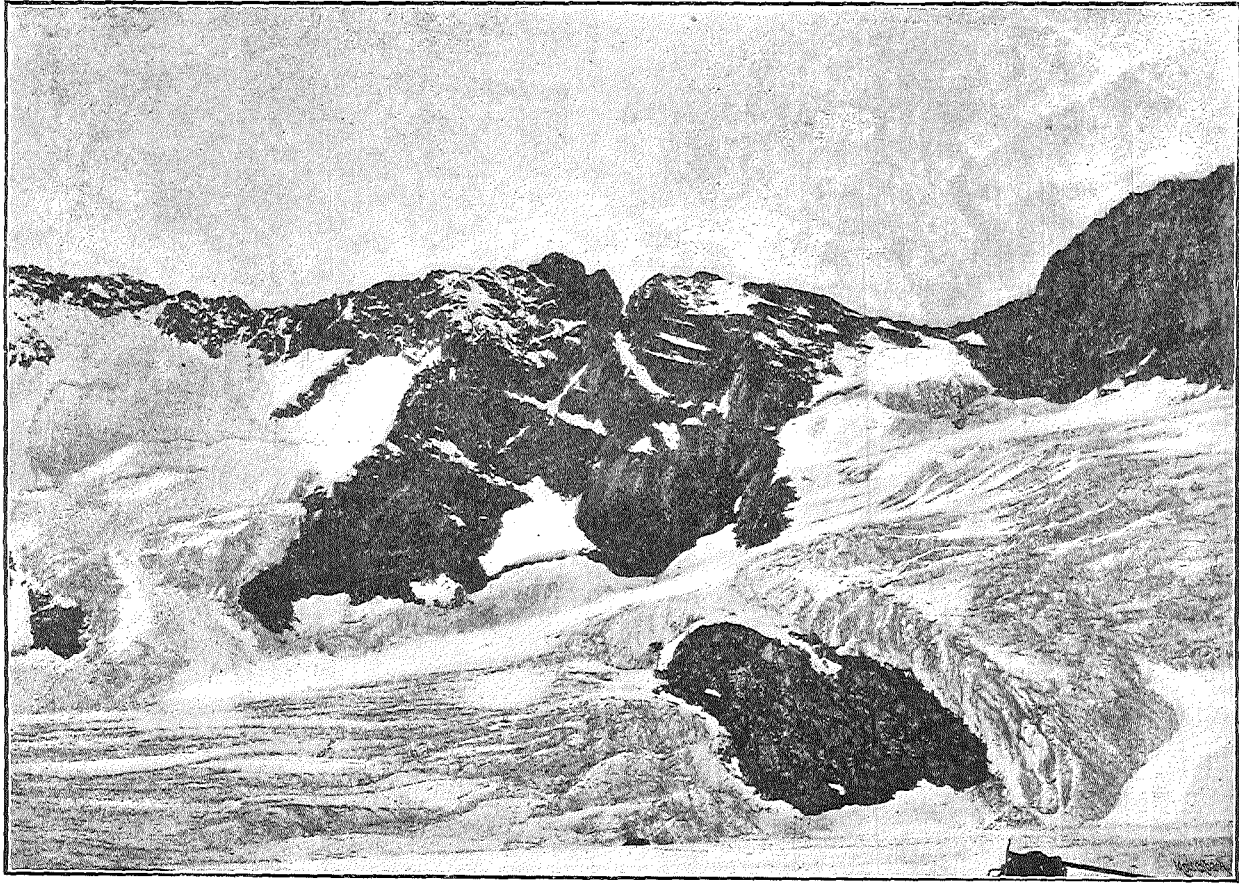
"Det er rent ilde, at jeg ikke har faaet Sten paa Taget," sagde Kristoffer, "det regner tværs imel-

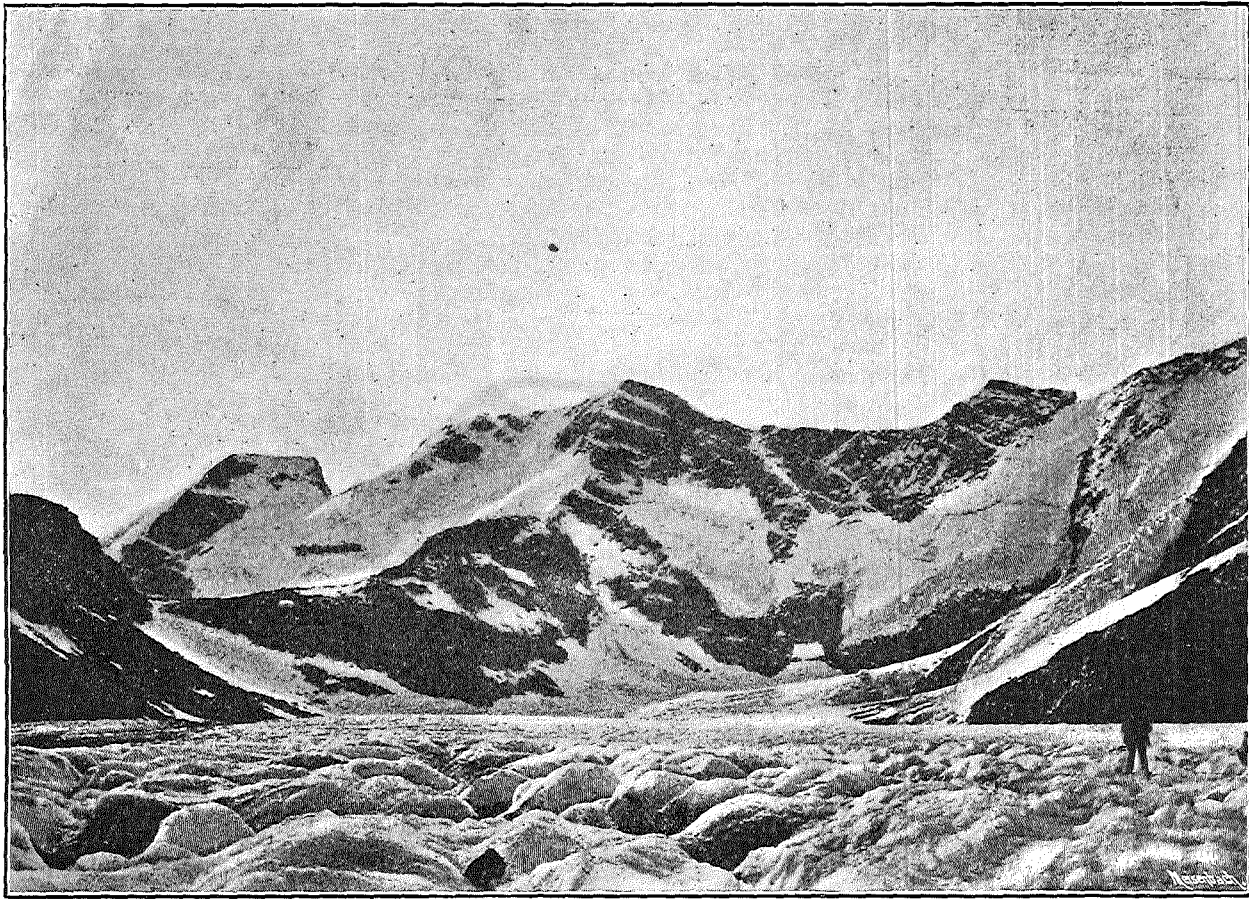
Parti fra Sotunfjeldene: Husvandet.

Parti fra Sotunfjeldene: Sjukningsneen.

Parti fra Jøtunfjeldene: Stagesølstinderne.

Parti fra Jøtunfjeldene: Stuggedals og Stagesølstinderne.

lem ned paa Redstaben min, saa det bliver bare Løjs altfammen."

"Køb Stenen min Du, det hæfter ikke med Penge, jeg kan nu vente til Sommeren," svarede Ole.

"Nej da, Ole, Du ved, jeg vil ikke borge noget, det er ikke efter mine Principer!"

"Ja, men Du kan da følge med og se paa den!"

"Ala ja, det koster ikke noget."

Den Nat drømte Kristoffer, at han havde faaet Sten paa hele Taget, ja, han havde seet det saa livagtigt, at han om Morgenens maatte ud bagom Skuret og se efter.

Ala nej, der var vist ingen Sten, det kunde han naturligtvis vide paa Forhaand; men han syntes, han maatte undersøge det. Han kom igjen til Forsteden.

"Nej kjære vene da, har jeg glemt at lukke Døren? Hm, hm, jeg blir gammel før Tiden nu."

Han tog sit Værktøj og gik paa Arbejde.

Karen var antaget som Sygeplejerke hos en velstaaende Dame, og var nu ude hver Nat. Det er vel unødvendigt at sige, at Vennerne var sammen hver eneste Aften?

Det var ikke mærkeligt, men underligt var det, at Kristoffer fandt Døren paa sit Skur aaben om Morgenens, uagtet han var vis paa, at han lukkede den om Aftenen. Der var rigtignok bare en Kæstefrog, ingen Laas, men han havde ikke noget af Verdi, som kunde friste til Tyveri derinde. Det er ikke værd at snakke om det, tænkte han ved sig selv.

Karen var igjen fri og holdt sig hjemme. De fjorten Nætters Vaagen havde taget lidt paa hende.

Vennernes Besøg blev ogsaa sjældnere, og nu fandt Kristoffer Skurdøren ordentlig lukket hver Morgen.

"Skulde en have seet sligt da! Det er værre, end jeg skulde være fuld, naar jeg er sammen med Ole; nu, jeg sidder alene, huffer jeg paa Døren hver Aften." Men han kunde ikke rigtig forstaa det.

* * *

Kort efter blev der et rædsomt Uvejr med Storm og Regn. Sønnen blev ikke stor den Nat. Oles Hus, som laa højest, var mest udsat. Da han kom ud om Morgenens, var flere Tagsten blæst ned.

"Ja, ja," tænkte Ole, "der er Raad for det;" og han tog Røglen til Skuret og gik ind for at tage Sten.

"Men i Alverden er de sunket i Jorden?" mumlede Ole. Flere Rader af Stenen var borte. — Det var det mærkeligste, han havde oplevet. Hvem kunde have taget dem? Døren var jo stadig laaset, og — nej — han kløede sig i Hovedet, men blev ikke kloget for det.

Naturligtvis betroede han sig til Vennerne, og nu fortalte denne, hvorledes hans Dør i længere Tid havde været aaben hver Morgen.

"Har Du mistet noget da?"

"Nej, ikke har jeg stort derinde, og det Gran, som er, ligger lige ved Døren, saa der er det let at holde rede paa."

Ole havde liden Lyst til at melde Tyveriet, men Karen, som fik Snusen i det, trods Mandens Uvillie til at tale om det, paastod, at det skulde meldes.

Hun fortalte om den gamle Historie, som Kristoffer havde redet sig ud af. Mon det ikke var ham, som var paa Spil ogsaa nu? Det skulde hun da se at opspore.

Men da Karen udtalte sin Mistanke, blev Ole rasende. Hun kunde bare vove at komme med saadan løgnagtig Sladder, da vilde der ikke blive megen Sygge for hende i Hjemmet.

Konen blev fortrakket, hun havde ikke tænkt, at Ole kunde tage sig paa Vej, han, som var saa godfjottet. Men nu havde hun ialfald forsøgt at rette Mistanken mod Naboen.

"Du bør da tælle den Stenen, Du har igjen," sagde hun mere spagfærdig, "saa faar Du se, om flere blir borte."

Ole gjorde det nødtigt; men Karen fulgte ham ud. Der var 50 igjen.

Samme Aften kom der Bud efter Konen. Næste Morgen gik hun lige ud i Skuret; der var seks borte, men hvor var de?

"Jeg skulde nu have god Lyst til at se efter i Skuret til Kristoffer, han lader saa uskyldig og sæt-

ter ikke Laas for," sagde hun til Ole, "men det er ikke værd at tro ham for godt!"

"Nej, Du saa ikke Lov," sagde Manden, "jeg tror slet ikke, han har taget dem — men — skulde det virkelig være saa — da vil jeg helst ikke vide det, det bliver værst for ham selv."

Kristoffer anede ikke, at Mistanken endelig var vakt mod ham. Men Ole blev mere ordknapp for hver Dag, denne mystiske Sag var nær ved at gøre ham gal. En Ting havde han lagt Mærke til, at Stenen altid forsvandt, naar Karen var ude om Natten. En uhyggelig Tanke opstod hos ham, men han manglede Mod til at iflæde den Ord. Han blev grættet og pirrelig, stadig kom han i Trætte med Konen, og en Dag brød det ud, det han havde grundet paa i flere Dage.

"Bed Du hvad, Karen, jeg tror, det er Dig, som tager Stenen bort, naar Du kommer hjem om Morgenens, forat det skal se ud, som Kristoffer benytter den Tiden, Du ikke kan passe paa."

"Hvor skulde jeg saa gøre af den? Nej, nu skal Du gaa med og søge i Skuret hans."

Ole vidste ikke, hvilken Følelse var værst, hans Mistanke mod Konen eller hans Angst for at finde Tyvefosterne i Vennens Eje.

Nøden gik han ind — nej, han saa ikke andet end Værktøj, noget Bed og en liden Kasse Kul. Karen lod sig ikke nøje med det første Blik, men drejede tilvenstre helt ind i det mørkeste Hjørne.

Et triumferende Udbrud stak som en Knivsod i Oles Hjerte. Stenene laa der i hele Rader, aldeles som de havde ligget i hans eget Skur.

Karen rendte ind i Vennens Stue og drog ham med ud. Da Kristoffer saa Stenene, blev hans Ansigt aftegraat, og han sank tilintetgjort ned paa Huggestabben.

"Naa, hvem var saa Tyven?" spurgte Karen skadefro.

"Ikke ved jeg det," stønnede Kristoffer. "Ala saa dum jeg var, som ikke fik Laas for Døren, da Ole talte til mig om Tyveriet."

Det hjalp ikke, hvad Ole sagde; Karen gik til Politiet, og Kristoffer blev ført bort.

Forhøret og alt det vilde tage Tid; saa skulde han have sin Straf, og hun vilde være kvit ham længe, længe, ja forhaabentlig for bestandig; Ole kunde da ikke være saa gal at fortsætte med Venstabet nu?

Men det gik ikke saa glat, som Karen havde tænkt. Man sætter ikke en Mand i Straf for en blot og bar Mistanke. Der var jo negtelig det mod ham, at Tyvefosterne fandtes i hans Skur, men ingen kunde bevise, at han selv havde lagt dem der. Sagen blev uden Resultat, og han kom igjen paa fri Fod til Karens umaadelige Udgrelse.

Det siger sig selv, at Kristoffer hurtigt fik Stenene paa Plads igjen, og en forsvarlig Laas blev sat for Døren.

Men lige ilde blev det. De fortsatte sin Vandring og blev nu liggende udenfor Skuret, siden Døren var laaset.

Kristoffer vilde nu sidde oppe en Nat for at se efter. Klokkeren blev 11, 12, 1, — nei, der kom ingen; jo han fik sidde lidt til; saa tog Sønnen ham, og han vaagnede først, da Solen tittede ind af Vinduet. Hvad for noget? Han gned sine Øjne, — der laa Stenene igjen udenfor Skurdøren.

Saa prøvede Vennerne at vaage sammen, men den Nat kom ingen. Det var saa mystisk, saa rent uhyggeligt.

Ole kunde endnu ikke frigjøre sig for den Tanke, at hans Kone havde sine Fingre med i Spillet. Men trods sin Uvillie mod Gjenboen, saa var hun virkelig ligesaa uvidende som de andre. Hun havde næsten ondt af ham, og nu saa hun jo, at han var uskyldig, han vilde vist ikke lægge stjaalet Gods udenfor sin egen Dør!

Det lod til, at Tyven aldrig vilde blive opdaget, men han kom igjen med kortere og længere Mellemrum.

Hadde det været i gamle Dage, vilde man troet paa Hekseri.

* * *

En smitsom Barmesygdom brød ud, og Karen var optaget Nat efter Nat. Enkelte Steder hændte det, at et Barn døde trods al Omhu. I et saadant Tilfælde blev Karen en Nat sendt hjem; man havde

ikke Brug for hende før næste Morgen, da hun skulde hjælpe dem med Forberedelser til Begravelsen.

Hun priste sig næsten lykkelig, at hun i denne Tid ikke selv havde Børn; det var saa frygteligt at se de imaa Børns Lidelser og Forældrenes Sorg, naar det lille Bæsen drog det sidste Suk.

Hun var lige ved Hjemmet.

Kjære, puslede det ikke oppe i Skuret? Nu skal Du se, Tyven kommer for en Dag, tænkte hun. Hurtig løb hun ind i Bislaget for selv useet at kunne holde Udflugt.

Der kom en ud af Skuret, — slæbende, langsomme Skridt lod hen til hende — forbi hendes Skjuffed, nei men hvad i Alverden var dette!

Et Bæsen i en ubestridelig let Dragt og med et Par Tagstene under hver Arm styrede langsomt, men sikkert ned mod Kristoffers Hus.

Karen var ikke jen, — hun sneg sig efter, men stødte i det samme paa Naboen, der netop kom ud af sin Dør. Maaløs stirrede de efter den besynderlige Skikkelse. Han havde lagt Stenene fra sig og vendte sig om i samme Øjeblik, som Maanen kom frem bag en Sky.

Karen var nær ved at falde om. Var det ikke hendes egen Mand, der kom hende imøde med det fløve, stirrende Blik, der er egent for Søvnjængere.

Hun forstod hun først, hvor haabløs hendes Kamp havde været, og hvor trofast hendes Mand hang ved det gamle Venstabet, naar hans gode Hjerte kunde bringe ham til at stjæle fra sig selv, forat Vennerne kunde have det lige saa godt som han.

Paa et hængende Haar.

(Fort.)

"J" delte alt, hvad J havde, forinoder jeg. Vil De huske efter, om han spiste og drak," med Estertryk paa det sidste Ord, "alt hvad De tog?"

"Ja, det er jeg vis paa, at han gjorde," svarede jeg efter et Øjebliks Betænkning.

"Er De ganske vis paa, at han ikke bød Dem noget at drikke, som han ikke drak selv?"

"Jeg er ganske vis derpaa."

"Gik J saa begge tilfængs?"

"Vi gik ud et Kvarters Tid og røgte"

"Dette har De ikke sagt før," sagde Davis skarpt.

"Jeg troede ikke, det var af nogen Betydning," svarede jeg.

"Alt har Betydning," var Svaret. "Røgte De Deres egne Cigarer eller hans?"

"Først min egen, derpaa en af hans," svarede jeg, idet jeg følte, at Dydagelsesbetjenten kun forsøgte at overrumple mig ved dette omstændelige Forhør; "men jeg syntes ikke om den og kastede den bort."

"Da De kom op paa Deres Værelse, følte De Dem da meget tung?"

"Ja dygtig. Jeg kunde neppe holde mig vaagen et Øjeblik."

"Er De sikker paa, at De lagde Pakken under Deres Hovedpude?"

"Det er jeg ganske sikker paa," svarede jeg.

"Er De vis paa, at De ved, hvad De gjorde?"

"Ja, aldeles," udbød jeg. "Derfor De mener, at jeg ikke var —"

"Saa sagte, Hr. Arnold," afbrød min Kryds-eksaminator; "jeg formoder, at jeg maa anføre det for en afgjort Sag, at De vil hjælpe mig, ikke sandt? I det Tilfælde maa De besvare alle de Spørgsmaal, jeg giver Dem."

"Ja naturligtvis" svarede jeg, idet jeg gjenvandt min Fatning. "Jeg beder Dem om Forladelse."

Davis nikkede og vedblev.

"De erindrer intet mere, før De vaagnede næste Dag? Var alt i Værelset, som før De sovned? — Stolen for Døren for Eksempel?"

"Saavidt jeg ved; men jeg var altfor fortumlet til at kunne lægge saa nøje Mærke til nogeting."

"De rejste herfra til Edinburgh, ikke sandt?"

"Hr. Arnold telegraferede til mig fra Edinburgh i Anledning af nogle Forretninger, som han afgjorde der for mig," sagde Hr. Beauchamp, som tilligemed de øvrige havde lyttet til hvert Ord.

"Kjendte nogen af det øvrige Kontorpersonale til Skrinet?"

"Ja." Jeg nølede et Øjeblik.

"Tal ud, Hr. Arnold," jagde Opdagelsesbetjenten skarpt.

"Ansten og Dawson vidste om det."

"Var de begge paa Kontoret, da De rejste?"

"Ansten var der, men Dawson var ved et Telegram kaldt til en Slægtning, straks før jeg forlod Kontoret."

Davis traf en Telegram-Blanket og af sin Lomme og skrev hurtigt nogle Ord derpaa.

"Vil De sende dette i Deres Navn?" sagde han til Beauchamp, som samtykkede, men saa kjed ud.

Der var en lang Pause. Davis spadserede frem og tilbage med Armene overfors, idet han øjenynlig grundede over, hvad han havde hørt og drog sine egne Slutninger, og jeg kunde næsten høre mit eget Hjerte slaa ved Forestillingen om, hvilke disse Slutninger muligens kunde være, og hvad det næste Skridt skulde være, som han skulde tage sig til. Ingen brød Taussheden, og efter en liden Stunds Forløb tog Davis op Papiret og undersøgte Seglene igjen.

"De siger, at De forseglede dette paa Kontoret med Deres eget Signet; giv mig Signetet, for at jeg kan sammenligne det med Afstryket."

"Jeg har det ikke med mig; jeg mistede det, lige før jeg rejste."

"Mistede det?" Manden saa skarpt paa mig, "hvor?"

"Paa Kontoret," sagde jeg famlende mod min Willie; "jeg kunde ikke standse for at lede efter det, ellers skulde jeg være kommen forsent til Toget."

"Mærkelig at miste det og ikke sige noget derom. Er De ganske vis paa, at De mistede det?"

"Jeg er ganske sikker derpaa," svarede jeg rolig, omendstjont jeg vidste, at min Forvirring ikke var undgaet disse skarpe Øjne. "Jeg har ikke seet det siden."

I dette Øjeblik kom Politibetjenten tilbage og leverede Davis et Papir, som han læste opmærksomt. Derpaa vendte han sig skarpt til mig:

"Paa Deres Øre, Hr. Arnold, har De ikke seet Signetet, siden De forlod Kontoret?"

"Jeg har paa min Øre ikke seet det", svarede jeg.

"Har De heller ikke nogenstahelt Forestilling om, hvor det nu er?"

"Nej, det har jeg ikke."

Davis saa paa mig et Øjeblik, derpaa sagde han, idet han nærmede sig til mig:

"Tag Deres Frak af dem, Hr. Arnold, og giv den til mig."

Jeg traadte harmfuld et Skridt tilbage. Jeg var endnu ikke arresteret, og jeg syntes ikke om det. Det gjorde heller ikke Beauchamp; thi han sagde hurtigt:

"Jeg er vis paa, der ikke er nogen Grund her til, Davis; Hr. Arnold's Ord er fuldstændig tilstrækkelig."

"Sandsynligvis," var Svaret, "men De ser, min Herre, i saadanne Sager ønsker vi at følge vort eget hoved. Nu, Hr. Arnold."

Jeg forstod, at han vilde sætte sin Willie igjennem, og stjont jeg kunde have protesteret, vilde det have seet mistænkeligt ud, hvorfor jeg gjorde, som han bad om uden Næsen.

Til min Overraskelse saa han ikke engang i Lommen, som jeg havde ventet. Han lagde Frakken paa Bordet og undersøgte omhyggeligt Kantene af Foret. Et bestemt Sted syntes at tiltrække sig hans Opmærksomhed; thi han undersøgte det meget nøjagtigt, idet han iagttog mig skarpt og strøg et Par Gange over Foret med sin Haand. Medens jeg undrede mig over, hvad han gjorde, tog han en Pennen ud af sin Lomme, aabnede en af Sømmene og stak Haanden ind under Foret. Efter et Øjeblik vendte han sig mod mig.

"Hvorledes kom det der, min Herre?" sagde han kort og lagde Signetet paa Bordet.

Et Øjeblik troede jeg, at mine Sandjer havde svigtet mig, derpaa styrkede jeg op.

Hvad kom det mig ved, at Wilson, Hastings og Morris saa paa hverandre og traf paa Skuldrene, at Banæne og Ruin stirrede mig i Ansigtet, at jeg sandsynligvis skulde arresteres næste Øjeblik. Jeg saa kun en Person, kun en Tanke optog mig — at

retfærdiggjøre mig i den Mands Øjne, som havde stølet paa mig.

"Hr. Beauchamp," jagde jeg og gjorde en voldsom Bevægelse for at beherske mig, "paa min Øre jeg ved ikke, hvorledes dette Signet kom der. Derfor kun De vil tro, at jeg ikke har bedraget Dem, bryder jeg mig ikke om noget andet. Selv om det var det sidste Ord, jeg skulde udtale, kan jeg kun gjentage, at jeg ikke har seet Signetet, siden jeg laante det bort". Gulvet forekom mig at helde, Borde og Stole dansede for mine Øjne. Jeg følte, at Davis slog sine Arme omkring mig. Jeg saa Beauchamp hurtigt nærme sig. "Jeg har ikke seet Signetet, siden jeg laante det til" — og da, udtomt af Sindsbevægelse og overvældet af dette sidste Stød, gjorde jeg, hvad jeg aldrig i mit Liv havde gjort før — jeg besvimelede.

Da jeg kom til mig selv igjen, laa jeg paa Sofaen; Davis holdt et Glas Vand til mine Læber.

"Dumme Fyr," sagde han halvt ærgerlig, halvt muntert, "at besvime netop som han var kommen til det Punkt, jeg ønskede!" Med den største Angst saa jeg paa Hr. Beauchamp, som stod ved Siden af mig.

"Ikke vær urolig, Arnold," sagde han rolig, "jeg har ikke forandret Mening."

Bed denne Bemærkning saa jeg Cheferne se paa hverandre, som om det var deres bestemte Mening, at Firmaets Hoved var forbauende ensfoldigt. Det kom ikke mig ved, hvad de troede; jeg laa stille, lukkede mine Øjne og længedes kun efter at være alene. Da kom jeg til den Slutning, at det var feigt at ligge der saaledes, at det var bedre at møde, hvad der før eller senere maatte komme. Derfor satte jeg mig op og saa paa Opdagelsesbetjenten. Men de Ord, jeg ventede, blev ikke udtalte.

"Det er ret," sagde Davis opmuntrende, "forjag at fatte Dem, min Herre. Jeg tør ikke spille min Tid. Se paa disse Aftryk og sig mig, om de er nøjagtig ligedan, som De forseglede dem paa Kontoret."

Jeg tog Papiret og saa paa Seglene. Jeg haaber, at jeg aldrig nogenstunde skal blive saa stærkt fristet, som jeg dengang var. Sandhed og Ruin stirrede mig i Øjnene. Løgn og Haab om Frikjendelse.

Derfor jeg sagde, at de var uforandrede, kunde Ansten og Dawson bevise, at jeg havde mistet Signetet, før jeg rejste. Derfor jeg sagde, at de var forandrede, hvilken Slutning kunde da hvert fornuftigt Menneske drage deraf, naar Signetet, som jeg saa bestemt havde erklæret ikke at vide noget om, laa paa Bordet som et taust Vidne?

Opdagelsesbetjenten stod hos tilshneladende lige-gyldig, omendstjont jeg vidste, at han iagttog mig opmærksomt og sandsynligvis gjættede mine Tanker.

"Nej, de er ikke uforandrede," jagde jeg fast. "Dette ene er, som det var," idet jeg satte min Finger paa Afstryket, "de andre to er blevne forseglede igjen."

Der undslap Hastings et Udbrud, selv Beauchamp gjorde en Bevægelse.

"Gjør mig ikke flere Spørgsmaal nu," sagde jeg mat, "jeg kan ikke" — og jeg skjulte Ansigtet i mine Hænder!

"De har fuldkommen Ret," sagde Davis koldt, "det første Segl er bleven aabnet med en varm Kniv, med de andre to lykkedes det ikke. Jeg tror, jeg maa bede Dem om at lade mig være alene med Hr. Arnold," vedblev han, idet han henvendte sig til de andre; "han trænger No. Kanste De vilde tillade os at gaa ind i et andet Værelse, dersom det ikke er belejligt, at vi bliver her."

Hastings sagde, at vi gjerne kunde blive.

"Tak," sagde Davis. "Johnson, jeg maa tale et Øjeblik med Dem," og han gik hen til Døren.

"Bryd Dem ikke om Davis," sagde Beauchamp, idet han gik forbi mig. "Han har et but Væsen, men i Grunden er han en godmodig Fyr." Hvor paa han fulgte de andre ud.

"Tag paa Dem Deres Frak igjen, Hr. Arnold," sagde Davis, efter at have havt en Samtale med den "skarpe unge Mand". "Det har været en ubehagelig Frak for Dem, ikke sandt? Jeg er bange for, der for Fremtiden ikke vil knytte sig meget behagelige Minder til den."

Jeg saa forbauet op, men det var mig umuligt af hans Ansigt at læse hans Tanker. Han holdt op den ulykkelige Frak og hjalp mig den paa, og

tilshneladende rørt over mit ynkkelige Ødre, vedblev han venlig:

"De behøver ikke at være saa fortrakket. Det er ikke saa ilde, som De tror. De skal saa et Glas Vin og lægge Dem paa Sofaen en halv Times Tid. Jeg vil ikke, at De skal føle Dem rent ødelagt netop nu."

Medens han talte, kom Johnson ind med Vin og Kjek, som jeg spiste og drak efter Davis' Ønske.

"Jeg haaber, jeg kan stole paa, at De ikke løber bort jagde han smilende, da jeg lagde mig ned. "Jeg gaar ned for at tale med Hr. Beauchamp."

Jeg lovede at forblive, hvor jeg var, og efter at have truffet ned Kullegardinerne og raadet mig til ikke at tænke paa noget, forlod Davis Værelset ledsaget af Johnson.

Det kan synes underligt, men jeg fulgte hans Raad bogstaveligt. Enten det nu var Beauchamp's Venlighed og Opdagelsesbetjentens forandrede Væsen i Forening med den Følelse, at han ikke vilde have ladet mig være alene, dersom han kun havde Mistillid til mig, som beroligede mine Nerver, eller jeg var aldeles udmattet af Sindsbevægelse, ved jeg ikke; men trods den fortvivlede Tilstand, hvori jeg befandt mig, og min Uro for, hvordan dette skulde ende, befandt jeg mig ikke alene, for jeg faldt isøvn.

Jeg har intet Begreb om, hvorlænge jeg sov, men da jeg vaagnede, stod Davis og saa paa mig med uforstilt Munterhed.

(Fortf.)

Fra Stjernernes Riger.*)

I.

Stjernernes Tal.

af alle de Opdagelser, som Videnskaben har gjort, er der to, som særlig overgaa: vor Forstaaelsesevne. De ligger ved Naturens modsatte Yderpunkter. Den ene angaar Gjenstande, som er uendeligt smaa, den anden angaar Gjenstande, som er næsten uendeligt store. Mikroskopet lærer os, at der er Dyr saa smaa, at om man lagde et Tusinde af dem Side om Side, kunde de letteligt svømme samtidig gennem Djet paa den fineste Synaal. Enhver af disse smaa Skabninger kan bevæge sig, kan finde og fordøje sin Føde. Hvis disse Dyr vækker vor Forbauselse paa Grund af deres usynlige Størrelse, forbauses vi om muligt endnu mere, naar vi lærer, hvad Teleskopet fortæller os. Som Mikroskopet aabenbarer det usigeligt smaa, saa forklarer Teleskopet (Kjæmpetikkert) det overordentligt store. I begge Tilfælde viser Myriader af Gjenstande sig for vort studsende Øje, men medens Mikroskopet fører frem for os Skabninger, hvoraf utallige Millioner kunde svømme frit omkring i en Hefse Vand, saa leder Teleskopet vort Blik til itallige Legioner af Stjerner, hvoraf mange er Millioner Gange større end Jorden.

Hvad er Stjernerne? Dette er et Spørgsmaal, som et Barn vil gjøre, og vi har hørt om smaa Børns smukke Tanker, at Stjernerne er smaa Huller paa Himmelen, der tjener til at lade dens Herlighed skinne igjennem. Enhver Stjerne, som vi ser, er, det er sandt, kun et glitrende lidet Lyspunkt, men det er kun, fordi vi er saa langt borte fra den. Et elektrisk Lys, som vil blænde dit Øje, naar det er ganske nær, vil blive formindsket til et behageligt Lys, hvis det er lidt borte, vil blive et svagt Lys en Mil borte, og vil ikke synnerlig langt borte blive ganske usynligt. Vi maa erindre, at ud i Rummet er der langt — der er ingen Bund; og derfor, naar vi ser Lys glitre i de fjerne Dybder, kan vi ikke med engang slutte, at Lyset er svagt, fordi det synes os at være svagt. Det kan være, at Lyset er svagt, kun fordi det kommer fra saadan en forfærdelig Afstand. Det mest glimrende Lys, man kan tænke sig, kan blive reduceret til at se ud som en liden Stjerne, hvis det kun fjernes tilstrækkeligt langt bort.

*) Vi er forvisset om, at det vil interessere vore Lærere at tilbringe nogle Aftener sammen med os ved Teleskopet og betragte Stjerneverimellen over os. Den vidner mere end alt andet om, at Gud er stor.

Det stærkeste Lys, vi kjender, kommer fra det Lys, som hersker om Dagen, fra Solen. Solen udfælder sine Straaler rundt os i alle Retninger med ødfel Gavnildhed og Rigelighed, uagtet dens enorme Afstand af 20 Millioner Mile. Lad mig beskrive et Eksperiment med Hensyn til Solen, et Eksperiment, som naturligtvis aldrig kunde udføres, men hvis Resultater ikke desto mindre er ganske sikre. Astronomer har bevist dem ad mange andre Veje.

Sæt, at Solen gik lidt efter lidt længere og længere bort i Rummet; sæt, at den imorgen paa denne Tid var to Gange saa langt borte, som den er nu, og at den i overmorgen var tre Gange saa langt borte, og saa fremdeles, indtil den om et Aar var 365 Gange saa langt borte fra os, som den nu er. Lad os nu se, hvilke Forandringer vi skulde se i dens Glands. Naar den var naaet dobbelt saa langt bort, som den er, skulde vi finde, at Lyset var formindsket til en Fjerdedel af dets nuværende Styrke, og den Hæde, som vi fik af dens Straaler, vilde være formindsket i samme Grad. Om 10 Dage skulde vi finde, at Lyset var blevet saa svagt, at det kun var en Hundrede del saa stærkt som det, vi nu glæder os ved. Solen vilde ogsaa stadig aftage i Størrelse for vore Øjne, og i Løbet af et Aar vilde Sollyset blive reduceret til et svagt Tusmørke. Solen selv vilde forblive synlig i mange Aar, selv om den stadig fjernede sig; men dens Glands vilde stadig aftage, og dens Størrelse vilde stadig blive mindre, indtil den til sidst vilde være funden ind til et lidet lysende Punkt, altfor lidet til at man kunde iagttage dets Form.

Dette lille Argument vil hjælpe os til en Forklaring om Stjernerne. De synes os kun at være Lysepunkter med forskjellige Grader af Glands og Klarhed, men vi har seet, at vor egen Sol kunde blive reduceret i Glands til at blive lig den mindste Stjerne, naar den kun kunde fjernes langt nok bort. Hvis derfor Stjernerne er langt borte nok fra vort System, kan de ogsaa være Sole, maatte ligesaa store, maatte endog større end vor egen Sol.

Her er i Sandhed en overvældende Tanke. Kan det være saa, at den Hær af Stjerner, som pryder vor Middnats Himmel, virkelig selv er Sole, som i Størrelse kan sammenlignes med vor egen? Dette er en stor Tanke, og vi tragter efter at prøve den ved alle de Midler, som vi har i vor Magt. Det vil sees af hvad vi har forklaret, at det hele Spørgsmaal drejer sig om ét Punkt, og det er: Hvor langt borte er Stjernerne? Det fineste Lysepunkt, der i det mægtigste Teleskop kun viser sig som et Glint, kan være en Sol saa stor, eller i Virkeligheden en Million Gange større end vor Sol, dersom kun Stjernerne er tilstrækkelig langt borte. At finde en Stjernes Afstand er en Opgave, som lægger Beslag paa en Astronomers yderste Kræfter; den største Dygtighed i at maale og den største Nøjagtighed i at beregne Observationerne maa anvendes. Alt for ofte hænder det, at Astronomens Arbejde viser sig at være forgjæves. Den udmaalende Navigator maa ofte bemærke paa sit Kart, at ingen Bund kunde findes. Hans Anvendelser vilde ikke virke eller virke galt i disse Oceanets Afgrunde. Naar dette er Tilfælde, saa ved vi sikkert, at den Stjerne, paa hvilken han har gjort sine Kalkulationer, maa være en glimrende Sol, fordi vi er forvisset om dens Afstands Størhed, selv om vi ikke har været istand til at finde ud, hvor stor Afstanden er. Der er imidlertid nogle faa Steder paa Himlen, hvor Astronomens Lodline kan, saa at sige, være Bunden; der er nogle faa Stjerner, hvis Afstand vi kjender, og Resultatet er ikke lidet betegnende. Hvis vor Sol skulde drages bort fra os til en Afstand lig den nærmeste Stjernes, saa vilde vor mægtige Hersker og Belgjører have mistet al sin Glands; den vilde være funden ind til Lighed med en liden Stjerne, ikke nær saa klar, som mange af dem, vi ser over vore Hoveder hver Aften. Forestil dig Solens Lys delt i to hundrede tusinde Dele, saa vilde hver af disse kun give os et svagt Lys; og forestil dig saa, at enhver af disse Dele igjen var delt i to hundrede tusinde Dele, saa vilde det blive en af disse sidste Dele, som vilde repræsentere det ubetydelige Lys, som Solen da vilde udsende.

Fra disse Betragtninger kan vi gjøre os Begreb om de overvældende Lærdomme, som Astronomien aabenbarer os. Jeg tror ikke, at der i Naturens hele Rige er nogen Tanke saa ophøjet eller saa overvældende, som den, der lærer os at betragte enhver Stjerne som en Sol. Vi kan vistnok ikke paasta, at de alle er saa store som vor Sol, men

vi kan med Visshed forsikre, at mange af dem er meget større og langt mere glimrende. Naar vi betænker, at vor Sol præsiderer over et System af Verden, hvoraf Jorden er en, at den giver disse Verdener Lys og Hæde og leder dem i deres Bevægelser, saa vilde det i høj Grad forøge vor Forstaaelse af Universet, hvis vi var vis paa, at der var blot én Sol til ligesaa stor og pragtfuld som vor. Men nu finder vi, at der ikke bare er én Sol til, men at de farer gennem Rummet i utalende Tusinder. Se for Eksempel den første klare Nat paa den store Bjørn, den bedst kjendte af alle vore nordlige Stjernebilleder, og der ser Du 7 Stjerner, som danner det velkjendte Billede. Forestil dig enhver af disse Stjerner som en majestætisk Sol, ligesaa stor, varm og klar som vor Sol, og se saa paa andre Dele af Himlen og gjentag Forestillingen ved de andre Stjernebilleder, og din Forstaaelse af Stjerneystemets Størhed vil begynde at svimle. Men dette er kun det første Skridt; Du maa derefter se paa de mindre Stjerner, og tænke paa, at de ogsaa er Sole, kun meget længere borte. Saaledes vil din Beregning af Stjernernees Tal i Universet gaa op til Tusinder; men Du vil ikke standse der, Du vil faa et Teleskop til at hjælpe Dig, og til din store Forundring vil Du finde, at der er Hæere af Stjerner — for svage til at kunne sees med Øjet, men som Teleskopet straks vil aabenbare for dit Blik. Du vil faa et kraftigere Instrument, og da vil Du opdage, at Stjernerne maa tælles i ti Tusinder, ja i Millioner, og jo større Teleskop Du faar, vil nye Myriader af Sole aabenbare sig for Dig. Sole i Klynger, Sole strøede tyk her og sparsomt der, saa at vi lærer, at den eneste Grændse i Antallet, vi kan se, er Styrken i det Teleskop, som vi bruger. At forsøge paa at tælle dem er forgjæves, thi hvem kan tælle Stjernernees Tal?

Vi kan imidlertid gjøre en Beregning, og ved at tage et Stykke af Himlen paa et Sted og et andet Stykke paa et andet Sted og regne ud, er vi blevne istand til at lære den overvældende Kjendsgjerning, at vort Univers indeholder mindst et Hundrede Millioner Sole.

(Fortf.)

Partier fra Jøtunfjeldene.

[Til Billederne.]

Rusvandet. Blandt Norges højtliggende Fjeldvande indtager Rusvandet en fremragende Plads, og ved dets Bredder aabner sig en tiltalende Udsigt. Man er her i en Højde 1245 Meter over Havet, altsaa adskilligt over de Regioner, hvor Skoven kan trives. Man ser opover Vandets lange Flade med Beskø's svære Masser tilvenstre, med Tjukningsjuen tilhøjre og den lavere Gloptind i Midten, der, hvor man over Rusglopen farer over til Memurudalen og kommer ned til Gjende. En anden Fjeldvej gaar fra Vandets Midte op tilhøjre over en vakkert Fly til Bisdalen og derpaa fra denne over Skautfløen til Bisdalen. Her kommer man ogsaa i nærmeste Berøring med de rigtige Højtinder, der rage op fra de bræklædte Dale; man er nu for Alvor inde i Jøtunfjeldenes mægtige Verden.

Tjukningsjuen rejser sig mægtig og mørk op paa Rusvandets nordlige Side. Den store Brae, som den bærer paa sin Ryg, staar i umiddelbart Sammenhæng med sin Nabo, Blaatjernholbræen, og støder nær op til den vidstrakte Bræmasse, der under forskjellige Navne, som Memurubrae, Heilstugubrae, Styggebrae og Beobrae, fylder en stor Del af Fjeldpartiet mellem Gjende og Bisdalen. Som mange andre af Jøtunfjeldenes Højtinder under Tjukningsjuen ikke meget at vise sig. Bedst sees den fra Beskø, hvorfra vort Billede er taget. Deroppe staar Fjeldbestigeren Ansigt til Ansigt med den mægtige Ryg, hvis Bygning er den almindelige i de nordøstlige Jøtunfjelde. Tjukningsjuen har ikke de lette og dristige Former, der allerede træde frem mellem dens nærmeste Naboer mod Vest, og som paa Sognsiden naa sin højeste Udvikling. Men den gjør med sine mørke, massive Bagge, der tildels dækkes af de nedfaldne Stene, et storartet Indtryk, der loffer til at gjøre nærmere Bekjendtskab med den. Ulfar-

vejen over Rusglopen gaar ret nedenunder, og derfra ser Vandrerer op mod dens bræklædte Tinder, medens han styrer frem mod Gjendes grønne Vandflade.

Stagestølstinderne fremstilles paa de to sidste Billeder af den Række, vort Blad leverer af Fjeldprosjekter. De vise sig paa disse Billeder fra forskjellige Sider med sine Toppe og Bræer, tilsyneladende ubestigelige, men dog allerede gjentagne Gange overvundne af dristige Bjergstiger, hvis Fod de har maattet taale paa sin Række. Disse Tinder har haft en Tid, da de ansaes for Norges højeste Toppe, og afløste i denne Egenstabs Snehætten paa Dovre. Men saa kom der en Dag, da de atter maatte vige Pladsen for Galbhøpiggen, der siden ubeskrift har hævedet Forrangen mellem alle Norges Fjelde. Til Gjengæld er imidlertid Stagestølstinderne dens Overmænd i Henseende til vanskelig Bestigning, og som saadanne staa de højt. De har loffet og vil sikkert ogsaa i Fremtiden komme til at lokke mange til sig, og om den ene styrter ned, saa stræmmer ikke dette hans Efterfølgere.

Stagestølstinderne ligge i en mægtig Gruppe af prægtige Tinder, der kappes med dem i Højde og Vidde, og som opfylder Højderyggen mellem Lyfter og Utlas Dalsøre, hvilket sidste udmunder i Nardal.

Vort første Billede af Stagestølstinderne giver et Parti af de mellemste Stagestølstinder set fra Styggebalsbræen. Tilhøjre begynder den nordlige Stagestølstind, der ligger Betragteren nærmest og derfor tager sig højere ud.

Vort sidste Billede "Stygedals og Stagedølstinderne" er taget fra Styggebalsbræen, d. e. fra Nord, i ca. 4000 Fods Højde og viser følgende Tinder set fra venstre til højre: Østlige Styggebalsstind (7,489'), store Styggebalsstind (7,581'), vestlige Styggebalsstind (7,562') og lille Stagestølstind (ca. 7,500').

St. M.

Ved en Trykfejl paa Grund af utydeligt Manuskript staar der i Gabriel Scotts Digt i vort Blads Nr. 41 „Mendre" istedetfor Aendse. Digtet er nemlig strevet til Marstrands Maleri „Aendses sidste Besøg". Aendse var som bekjendt den danske Diger Johannes Ewalds Ungdoms Elskede.

Lægeraad.

Spørgsmaalene maa formes saa korte og saa nøjagtige efter Sygdommens Symptomer som muligt. Opgivelse af Alder, Bostilling, Leveaaide og tidligere gennemgaaede Sygdomme ønskes gjerne. Kun Spørgsmaal fra Abonnenterne besvares, ligesom tydeligt Naar og Adresse maa opgives.

Spørgere i Amerika kunne i'te vente Svar før om ca. 4 Uaanteder.

A. G. B.

Den Slags Sygdomme behandles ikke under „Lægeraad".

Dersom De nøjagtigt havde fulgt Lægens Forordninger og havde holdt den af ham foreskrevet Diæt, vilde De nu have været rask.

Af „Illustreret Familieblad", som redigeres og trykkes i Norge, udkommer hver Lørdag en amerikansk Udgave i Decorah, Iowa. Prisen paa denne er 1 Dollar for Aaret, betalt i Forud. Subskription modtages ved hvert Kvartals Begyndelse, men ikke for mindre end et Aar ad Gangen. Alle Bestillinger maa være ledsagede af Forskudsbetaling og adresseres til

„Illustreret Familieblad."

Decorah, Iowa.

Indhold.

Biskop J. W. Hoeslef. (Med Portræt.) — Solveig. Af Annette Jhle. (Fortf.) — Tagiten paa Vandring. Af Benedicte Brnildsen. — Paa et hængende Haar. (Fortf.) — Fra Stjernernees Riger. — Partier fra Jøtunfjeldene. (Med 4 Billeder.) Lægeraad.